

КАЗОЧКИ-
ЧИТАЙЛИКИ

КАЗОЧКИ-ЧИТАЙЛИКИ

Книга 3

Окасана Курійокі

Над виданням працювали:

Упорядниця: Олена Скуловатова

Верстка: Марія Солтис-Смирнова

Дизайн обкладинки: Ярина Мартин

та дружній колектив авторів і художників

Загадка для Кавової Феї

Художниця: Наталія Селіхова

Літо для Кавової Феї почалося з загадки, яку старанно приготували Косарик із хлопчиком. Друзі полюбляли розважитися, поки дорослі ходили по своїх дивних справах.

– Здаєшся? – потирав свої довгасті лапки Косарик, який сидів на стелі кухні.

Цього разу його шифр було неможливо розгадати. Хлопчик уже лічив хвилини на годиннику, бо також мріяв перемогти крилату подругу.

– Я ще маю час, не заважайте.
– промовила фея.

Її погляд ніби випалював кавові зерна, складені Косариком та хлопчиком на столі в три слова: кора, перо, ключ.

Тиша тривала десять хвилин, поки фея не стала скидати зі столу зернятка кави. Косарик уже почав дрімати на стелі, та схаменувся і ледь не впав у горнятко з кавою, яке зранку залишила мама хлопчика. «Невже здогадалася?!»

Кавова Фея вже встигла повикидати парні букви з трьох слів, тож на столі залишилося дивне «апелюч». Далі її думки стрибали настільки швидко, що пилки на крильцях від помахів почав перетворюватися на іскри. Ще мить –

і Кавова Фея злетіла на верхню полицю, дісталася чашки з намальованим сонцем і стрибнула в неї. До друзів вона повернулася з блискучою усмішкою і клаптиком паперу, на якому рукою хлопчика було написано: «Ми відправляємося в подорож».

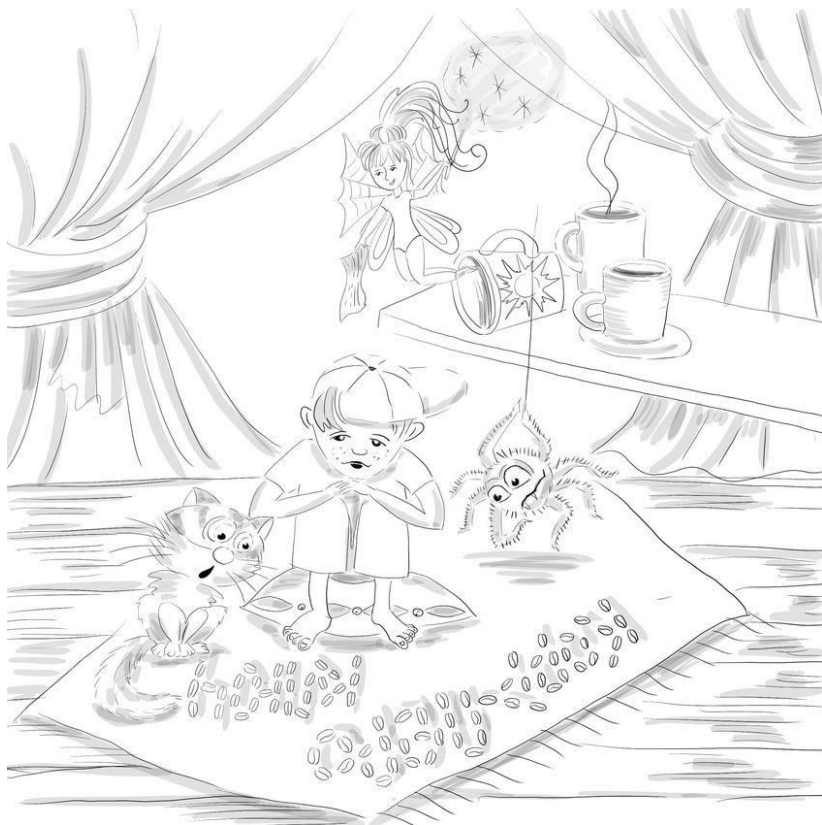
– Як ти здогадалася? – Косарик був вражений і трохи засмучений.

– Зрозуміти, що потрібно викинути парні букви, було найважче. А далі я здогадалася, що «апелюч» складається лише в слово «палюче», а це ж сонце. Тоді я одразу згадала улюблену чашку хлопчика.

– Тебе неможливо заплутати! – дивувалися друзі.

Вони сіли разом обговорювати

майбутню подорож до Луцького
замку. Літо обіцяло бути
пригодницьким.

Кавова Фея: подорож почалася

Друзі вирушили в подорож великою компанією: тато з мамою, хлопчик з Кавовою Феєю та Косариком. Усім хотілося якнайшвидше побачити замок, але дорога до Луцька була довгою. Автобусом мандрівники дібралися до Вінниці, а ввечері сіли на потяг.

Хлопчик заснув, щойно поклав голову на подушку, а його таємним друзям довелося сидіти у закритій коробці з зображенням зеленого кактуса. Косарик спокійно переносив тисняву, а ось для Кавової Феї то було надскладне випробування, бо тримати крильця зімкненими довше,

ніж читається одна казка на ніч, вона не могла. А в коробці довелося сидіти більше восьми годин.

На світанку потяг прибув до Луцька. Мама з татом зібралися, розбудили синочка і всі разом вийшли з вагона. Хлопчик розумів, що його друзям час на свіже повітря, тому попросився на галявину, де росла соковита конюшина. Він розкрив рюкзак, дістав коробку й випустив мандрівників. Кавова Фея стрімко злетіла, ледь торкнувшись травички.

– Ой, що це було? – налякалася мама.

– Мабуть, трав'яна ящірка, – схитрив хлопчик.

А Косарик мовчки милувався

красою дивовижної споруди з арковими вікнами та баштою посередині. Невже це вже замок?

Кавова Фея насолоджується пригодами

Годинник на башті показав дванадцять. Хлопчик з батьками встигли підкріпитися в кафе, а Косарик – дізнатися, що він милувався не замком, а будівлею вокзалу. Де ж ділася Кавова Фея? Вона наліталася, сіла на дерево й одразу розгледіла на ньому соковито-червоні ягоди.

– Черешня!

Кавова Фея хотіла відірвати

апетитну знахідку, але та виявилася важкою гантеллю. Довелось застосувати зуби. Фея вже кілька хвилин голосно хрумтіла соковиту черешню, та її щастю прийшов кінець. Величезний червоний м'яч розміром з наплічник п'ятикласника вдарився в тендітне тільце.

– Славко, ти так буцнув, що листочки посипалися!

– Та хіба один відірвався, – хлопець підібрав свого м'яча і продовжив гру з другом.

Кавова Фея і була тим листочком. Вона лежала на траві й відчувала себе ледь живою. Так погано їй було хіба в день, коли вона відкусила червоний перець, який колись виростила мама хлопчика на

підвіконні. Прийти до тям тоді їй допоміг Косарик, напоївши подругу кавою. А хто врятує тепер?

Кавова Фея: не рятувальна операція

Побігавши всіма переходами між вежами, хлопчик нарешті всівся на кам'яну плиту поблизу величезної корони та задер голову, щоб роздивитися В'їзну вежу. Думки про подругу не полишали його, тому погляд мимоволі вишукував знайомі крильця. Косарик стукав лапками по рюкзаку, бо від смутку не міг знайти собі місця.

Що ж сталося з Кавовою Феєю, яка зникла ще на вокзалі? Вона

лежала на траві під черешнею. Її дуже хотіло врятувати мишеня Плямка, але його випередила зграя замкових щурів, які від вокзалу сліdkували за феєю.

Одноокий ватажок Колекціонер мав звичку викрадати екзотичних істот. А тримав він бідолашних... у стінах замку. Їхня товщина сягала трьох метрів, тож було де наробити прихованих ходів. Саме туди щури віднесли Кавову Фею – нову прикрасу Колекціонера. Вона була настільки знесиленою, що заснула на книзі з темно-синьою оксамитовою обкладинкою, яка стала чудовою подушкою для бранки.

Прокинулася фея від знайомої мелодії «Біла хата, синє небо», яку

біля неї наспівував ультрамариновий папуга з оченятами-чорницями.

– Мені треба вибиратися звідси!

Кавова Фея: розбитий сувенір

Кавова Фея озирнулася навколо і згадала події, які привели її до таємного сховку щурів. Папуга розповів їй усе, що знав про Колекціонера. Виявляється, ватажок щурів продовжував справу своїх прапрапра і ще з тисячу разів прапращурів. Уся його величезна родина зносила до стін найкоштовніші речі ще за часів життя Любарта Гедиміновича – короля і першого

власника замку.

Кавова Фея підвелася зі старовинної книги, вкритої оксамитом, і прислухалася. Вона почула тоненький писк і шурхіт. Із пісочної стіни з'явилося мишеня, яке знайшло таємні двері з золотаво-дубовою ручкою.

– Привіт, я Плямка, якщо забула. Треба рятуватися, поки щури зайняті обкраданням туристів.

Мишеня дивилося то в кавові очі феї, то в гудзики-чорниці папуги.

– Веди нас! – фея обтрусилася золотим пилком, щоб набрати швидкість і зробити всіх малопомітними.

На вулиці мама милувалася новою покупкою з сувенірної

крамниці. Та недовго, бо її тарілка, вся в жовтих орхідеях, раптом упала й розбилася на друзки. Причиною цьому стала компанія друзів, яка зі швидкістю світла вилетіла з отвору в стіні.

Крім замку, мамі Луцьк запам'ятався величезним золотавим метеликом, який розбив її сувенірну тарілку. Татові сподобалася соковита черешня. А хлопчик з друзями ще довго обговорювали таємницю замкових скарбів Колекціонера.

Зміст

1. Загадка для Кавової Феї3
2. Кавова Фея: подорож почалася7
3. Кавова Фея насолоджується пригодами .9
4. Кавова Фея: не рятувальна операція11
5. Кавова Фея: розбитий сувенір13